

Sygn. akt I NKRS 98/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania A. R. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2021 z 9 marca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa
stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G.,
ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 353,
z udziałem A. O. i J. C.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 lutego 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w całości i przekazuje sprawę
Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 9 marca 2021 r. podjęła
uchwałę nr [...] /2021 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do

pełnienia urzędu na dwa wolne stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 353.

W uchwale wskazano, że na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), KRS przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie J. J. C. i A. M. O. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. (ust. 1 uchwały). We wskazanej wyżej uchwale KRS zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. K. R. S. (dalej również: Skarżąca) oraz A. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. (ust. 2 uchwały).

Początkowo, Zespół Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Zespół), podczas posiedzenia 17 lutego 2020 r., szczegółowo omówił kandydatów i przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Radzie kandydatów na dwa wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym objętym konkursem. W posiedzeniu Zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości, zaś w wyniku przeprowadzonej narady członkowie Zespołu uznali, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W konsekwencji, po przeprowadzeniu głosowania, Zespół bezwzględną większością głosów przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji J. J. C., A. M. O. i A. K. R. S. na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G.. W uzasadnieniu stanowiska podkreślono, że kandydaci posiadają odpowiednią wiedzę prawniczą, zróżnicowane i wszechstronne doświadczenie zawodowe oraz staż zawodowy. Ich praca i kwalifikacje zostały nadto pozytywnie ocenione przez sędziów wizytatorów, co w ocenie Zespołu daje gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W następstwie powyższego najpierw uchwałą nr [...] /2020 z 19 lutego 2021 r., KRS zadecydowała: o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie J. J. C. i A. K. R. S. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. oraz nie przedstawieniu

Prezydentowi RP wniosku o powołanie R. M. D., J. L. D. S., A. H., A. M. O., M. D. P. i A. Z. na pełnienia urzędu na te stanowiska.

Odwołanie od uchwały z 19 lutego 2021 r., nr [...] /2020 złożyli A. M. O. i A. Z.. Wobec niezłożenia odwołania przez pozostałych uczestników konkursu uchwała z 19 lutego 2020 r. w odniesieniu do nich uprawomocniła się.

Wyrokiem z 9 grudnia 2020 r., I NO 128/20, Sąd Najwyższy uwzględnił wniesione odwołania, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał KRS sprawę do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Najwyższego Rada zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Nie wyjaśniła również kryteriów, które zadecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie wyłonionych kandydatów oraz tego, jakie kryteria wyboru (wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS), zdecydowały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie na to stanowisko A. M. O. i A. Z.. W ocenie Sądu Najwyższego, niewyjaśnienie sposobu zastosowania kryteriów ustawowych uniemożliwiło przeprowadzenie oceny zgodności zaskarżonej uchwały z prawem.

W związku z powyższym w ramach ponownego postępowania nominacyjnego do obsadzenia zostały dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., o które ubiegali się: J. J. C., A. M. O., A. K. R. S. oraz A. Z..

W trakcie ponownego posiedzenia, które odbyło się 8 marca 2021 r., Zespół szczegółowo omówił kandydatów i przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Radzie kandydatów na dwa wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym objętym konkursem. Po jej przeprowadzeniu członkowie Zespołu uznali, że materiały są wystarczające i po zakończeniu głosowania zarekomendowali: J. J. C. (oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”), A. M. O. (oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”), A. K. R. S. (oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”). Zespół podkreślił nadto, że rekomendowani kandydaci posiadają odpowiednią wiedzę prawniczą, wszechstronne doświadczenie zawodowe i staż zawodowy, a ich praca i kwalifikacje zostały ocenione pozytywnie

przez sędziów opiniujących. Kandydaci rekomendowani dają gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie oczekiwanym od osób zajmujących stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G..

Następnie KRS stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania formalne określone w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 1-4 oraz art. 6a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. 2021, poz. 137, dalej: prawo o ustroju sądów administracyjnych). Rada, 9 marca 2021 r. podejmując uchwałę nr [...] /2021, kierowała się również wymogiem posiadania odpowiedniej wiedzy prawniczej z art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 prawa o ustroju sądów administracyjnych oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G..

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, dzielając stanowisko Zespołu, KRS uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie J. J. C. i A. M. O. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G..

Dodatkowo KRS wyjaśniła, że uwzględniła treść sporządzonych ocen kwalifikacji (odnośnie kandydatur J. J. C., A. M. O., A. K. R. S. oraz A. Z.), wskazując, że każda z nich jest pozytywna i stwierdza spełnienie wymogów koniecznych do ubiegania się o stanowisko asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym przez wszystkich uczestników postępowania. KRS uwzględniła także przebieg drogi zawodowej poszczególnych kandydatów oraz zapoznała się z dokumentacją potwierdzającą ich wykształcenie. Po zapoznaniu się z treścią oceny kwalifikacji, aktami osobowymi oraz dokumentacją KRS stwierdziła wówczas,

że wszyscy posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe. Dokonując oceny poszczególnych kandydatur KRS kierowała się przede wszystkim wymaganiami ustawowymi i interesem wymiaru sprawiedliwości, który wymaga, aby kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym wyróżniał się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. W ocenie KRS, kandydaci biorący udział w niniejszym postępowaniu nominacyjnym uzyskali pozytywne oceny pracy i każdy z nich posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednakże tylko J. J. C. i A. M. O. prezentują najwyższe kwalifikacje zawodowe. KRS nie mogła bowiem pominąć, że wybrani kandydaci (jako jedyni spośród uczestników postępowania) złożyli egzamin sędziowski, przez co ich wiedzę i kwalifikacje poddano weryfikacji, a tym samym czyni to ich kandydatury, spełniające oceniane łącznie kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS oraz wymaganie wskazane w art. 6 § 1 pkt 6 prawa o ustroju sądów administracyjnych, w najwyższym stopniu uzasadnione.

Przy tym KRS uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje pozostałych uczestników postępowania, tj.: A. K. R. S. która od 17 lat zajmuje stanowisko referendarza sądowego, a obecnie starszego referendarza sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. oraz A. Z., który legitymuje się niemal 14-letnim doświadczeniem w wykonywaniu zawodu doradcy podatkowego, zaś wcześniej pracował jako asystent sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Ci ostatni kandydaci, mimo posiadania wysokich kwalifikacji, ustępują jednak w ocenie Rady kandydatom rekomendowanym w aspekcie rodzaju i zakresu spraw, w których zdobyli doświadczenie zawodowe oraz obszerności wiedzy, jaką posiadają z różnych dziedzin prawa. W świetle powyższego Rada uznała, że kandydatura A. K. R. S. nie jest lepsza od kandydatury J. J. C. i A. M. O..

W tym miejscu należy jeszcze podkreślić, że KRS uwzględniła wówczas całościowo sylwetkę Skarżącej, która obejmuje następujące okoliczności. A. K. R. S. urodziła się w 1975 r. w G.. W latach 1997-1999 odbywała praktykę w kancelarii radcy prawnego w G.. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach

2000-2004 współpracowała z wydawnictwami prawniczymi w zakresie przygotowywania ujednoliconych zbiorów przepisów oraz redakcji tekstów prawnych pod względem merytorycznym i językowym oraz przy tworzeniu prawniczego portalu internetowego. W 2001 r. ukończyła wyższe studia magisterskie na kierunku filologia polska (specjalizacja edytorska) na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. W latach 2001-2003 pracowała w Izbie Skarbowej w G. w Wydziale Podatków Bezpośrednich i Opłat, kolejno na stanowiskach: starszego referenta, inspektora i starszego inspektora. Od 1 stycznia 2004 r. pracuje w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., w którym początkowo zajmowała stanowisko referendarza sądowego, a od 1 października 2018 r. zajmuje stanowisko starszego referendarza sądowego (jednocześnie wykonuje czynności asystenckie). Obowiązki orzecznicze wykonuje w I Wydziale Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.. Podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach.

Ocenę kwalifikacji A. K. R. S. sporządziły E. R. – sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego i J. S. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., które stwierdziły, że Skarżąca we wszystkich badanych sprawach sporządziła uzasadnienia prawidłowo. Ich treść wskazuje na ogólną wiedzę z zakresu prawa materialnego i procesowego oraz bardzo dobrą znajomość orzecznictwa sądów administracyjnych, Trybunału Konstytucyjnego, a także orzecznictwa unijnego, jak i poglądów doktryny. Skarżąca bardzo dobrze wykonuje obowiązki referendarza oraz asystenta sędziego. Posiada szeroką wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje. Cechuje ją wysoka kultura osobista i nienaganna postawa. Jest uprzejma i taktowna w stosunku do sędziów i współpracowników. Uwzględniając efekty pracy Skarżącej, stwierdzono, że pozytywne opinie (w zakresie wykonywania przez nią obowiązków referendarza oraz obowiązków asystenta sędziego), bardzo dobre przygotowanie zawodowe, wiedza, a także posiadane cechy osobiste prowadzą do uznania, że będzie wykonywała prawidłowo obowiązki asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Pismem z 28 maja 2021 r., doręczonym 1 czerwca 2021 r., działając na podstawie art. 44 ust. 1 i 2 ustawy o KRS odwołanie od uchwały KRS z 9 marca 2021 r. nr [...] /2021 złożyła A. K. R. S. , zaskarżając ją w całości:

1) w zakresie ust. 1, tj. powołania do pełnienia urzędu na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. J. J. C. i A. M. O. ;

2) w zakresie ust. 2, tj. odmowy powołania do pełnienia urzędu A. K. R. S..

Zaskarżonej uchwale zarzucono:

I. Na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. sprzeczność z prawem, mianowicie naruszenie przepisów postępowania (oraz powiązanych przepisów ustrojowych), mające istotny wpływ na wynik sprawy, a dokładnie:

1. art. 35 ust. 2 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez podjęcie uchwały na podstawie rekomendacji zespołu opartej na nieprawdziwych przesłankach, rażąco sprzecznych ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, a tym samym bez dopełnienia obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy;

2. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w zw. z art. 6a § 4 i § 5 prawa o ustroju sądów administracyjnych, poprzez podjęcie uchwały z uwzględnieniem oceny kandydatów dokonanej bez podstawy prawnej przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. 15 listopada 2019 r.;

3. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS (także w zw. z 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 prawa o ustroju sądów administracyjnych), poprzez podjęcie uchwały bez dopełnienia obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy i uwzględnienia, racjonalnie ocenionych, wszystkich zgromadzonych w postępowaniu materiałów, co przejawiało się w wyciąganiu przez Radę dowolnych wniosków, sprzecznych z tym materiałem, z pominięciem istotnych okoliczności sprawy ujawnionych w toku postępowania, a mających wpływ na ocenę spełnienia przez kandydatów ustawowych kryteriów, zaś ogólne uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala przyjąć, że kandydatury zostały ocenione rzetelnie, z zastosowaniem przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych co doprowadziło do przyjęcia, że kandydatura skarżącej spełnia w stopniu niższym, oceniane łącznie, ustawowe kryteria wyboru na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym, w tym zwłaszcza wyróżniania się wiedzą w dziedzinie prawa administracyjnego, niż kandydaci przedstawieni Prezydentowi RP przez Radę w zaskarżonej uchwale

do pełnienia tego urzędu.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów, działając na podstawie art. 44 ust. 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca przedstawiła argumenty popierające podniesione zarzuty.

Pismem z 1 lipca 2021 r. Skarżąca uzupełniła odwołania informując, że uzyskała pozytywną opinię z egzaminu radcowskiego, który odbył się w dniach 18-21 maja 2021 r.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżona uchwała podlega uchyleniu z uwagi na sposób jej podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa, która ponownie rozpoznając sprawę, nie zastosowała wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy w toku wcześniejszej kontroli sądowej.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Ustanowienie trybu odwoławczego sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP – zasady równego dostępu do służby publicznej, zasady równego traktowania oraz zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Z jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego (w przedmiocie oceny

uchwał KRS) obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej uchwałą Rady (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki decydujące o jej treści. W przypadku dochowania procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego przyjęte kryteria miały charakter decydujący. Sąd Najwyższy nie może też zastępować Rady w wyborze najlepszych kandydatów, ponieważ nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14). Jednocześnie zasada efektywnego stosowania prawa unijnego i prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP) powodują, że w zależności od postawionych zarzutów, kognicja Sądu Najwyższego przy badaniu uchwał powinna być tak rozumiana, że kontrola ich legalności i procedury podjęcia dotyczy także badania i oceny przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, które powinno uwzględniać kryteria ustawowe i standardy rzetelnego procedowania.

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu uchwała KRS została wydana na skutek uchylecia przez Sąd Najwyższy wyrokiem z 9 grudnia 2020 r., I NO 128/20, pierwotnej uchwały Rady nr [...] /2020 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G..

W uzasadnieniu orzeczenia z 9 grudnia 2020 r., I NO 128/20 Sąd Najwyższy wskazał, że analiza treści uchwały oraz dokumentów związanych z przeprowadzeniem postępowania prowadzi do wniosku, że doszło do naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Uwagi zawarte w uzasadnieniu uchwały wskazują, że „nie można uznać, że sprawa została rozważona wszechstronnie przez Krajową Radę Sądownictwa, jeżeli z uzasadnienia uchwały nie wynika jednoznacznie, dlaczego dokonano wyboru kandydata, który nie legitymuje się wymiernymi lepszymi kwalifikacjami czy poparciem kolegium i zgromadzenia danego sądu (...)” (s. 18 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 128/20). Sąd Najwyższy stwierdził następnie, że z „uzasadnienia uchwały (...) powinno jasno wynikać, że wybór został

dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych i pozamerytorycznych. Dlatego też w uzasadnieniu (...) powinno zostać zawarte zestawienie okoliczności dotyczących poszczególnych kandydatów z kryteriami ustawowymi, z logicznym i wyczerpującym wyjaśnieniem (...)” (s. 18, 19 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 128/20). Sąd Najwyższy wskazał nadto, że „porównując (...) kandydaty, Krajowa Rada Sądownictwa nie wypowiedziała się na temat wiedzy, umiejętności i doświadczenia w dziedzinie stosowania prawa administracyjnego poszczególnych kandydatów, mimo że mają one zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oceny ich kwalifikacji na stanowisko asesorskie w sądzie administracyjnym” (s. 20 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 128/20), a ponadto Rada w ogóle nie oceniła kandydatów z punktu widzenia tego kryterium, a zamiast tego zwróciła uwagę, że ostatni dwaj kandydaci „legitymują się krótszą praktyką prawniczą w wykonywaniu samodzielnych obowiązków czy to orzeczniczych, czy wynikających z wykonywania wolnego zawodu prawniczego, a zatem obydwaj, mimo posiadania wysokich kwalifikacji, ustępują wybranym kandydatom.” (s. 20 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 128/20).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy wyrokiem z 9 grudnia 2020 r., I NO 128/20 zobowiązał KRS do ponownego rozpoznania sprawy z uwzględnieniem powyższych uwag oraz okoliczności, jakie wynikają ze zgromadzonych dokumentów konkursowych. Należy bowiem wskazać, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z mocy art. 44 ust. 3 ustawy o KRS stosuje się wyrażoną w art. 398²⁰ k.p.c. zasadę związania poglądem prawnym Sądu Najwyższego. Zgodnie z tym przepisem, sąd (odpowiednio KRS), któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią dokonaną (w tej sprawie) przez Sąd Najwyższy. Nie można bowiem oprzeć skargi kasacyjnej (od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy) na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną już przez Sąd Najwyższy.

W ocenie Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie KRS uchybiła wskazanemu wyżej obowiązkowi uwzględnienia poglądu prawnego Sądu Najwyższego, co ma szczególnie wyraźny charakter w dwóch aspektach.

Po pierwsze, Rada nie wyjaśniła w przekonujący sposób, dlaczego jej zdaniem, Skarżąca nie wypełnia kryterium wskazanego w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 prawa o ustroju sądów administracyjnych. Trudno bowiem uznać, aby uzasadnienie zaskarżonej uchwały nr [...] /2021 spełniało wymagania stawiane pisemnym motywom rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy Rada jednym zdaniem odnosi się do bezsprzecznie rzadko spotykanego (wśród kandydatów na stanowiska orzecznicze w wojewódzkich sądach administracyjnych), doświadczenia wynikającego z działalności odpowiednio w (...) Urzędzie Gminnym (jeśli chodzi o J. C.) oraz Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej (odnośnie A. M. O.). Trudno przyjąć, że taka wypowiedź Rady jest satysfakcjonująca, w szczególności w kontekście uznania, że przedstawieni kandydaci, poprzez wskazanie tej okoliczności, w najwyższym stopniu spełnili oceniane łącznie kryteria wyboru wskazane w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS oraz art. 6 § 1 pkt 6 i art. 6a § 1 pkt 1 prawa o ustroju sądów administracyjnych. Odnosząc się nadto do stanowiska Sądu Najwyższego, który uchylając wcześniejszą uchwałę nr [...] /20 wskazał, że „dwaj ostatni kandydaci legitymują się krótszą praktyką prawniczą w wykonywaniu samodzielnych obowiązków czy to orzeczniczych, czy wynikających z wykonywania wolnego zawodu prawniczego, a zatem obydwaj, mimo posiadania wysokich kwalifikacji ustępują wybranym kandydatom. Innymi słowy *a priori* Rada uznała, doświadczenie A. O. i A. Z. na stanowiskach asystentów sędziego administracyjnego za mniej wartościowe od doświadczeń (...) A. R. S. na stanowisku referendarza sądowego” (s. 20 uzasadnienia wyroku w sprawie I NO 128/20).

Po drugie, analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały pozwala stwierdzić, że zostały naruszone wymogi przewidziane w art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, ponieważ zaniechano obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy i uwzględnienia, racjonalnie ocenionych, wszystkich zgromadzonych w postępowaniu materiałów, co przejawiało się w wyciąganiu dowolnych wniosków, sprzecznych z materiałem, z pominięciem istotnych okoliczności sprawy ujawnionych w toku postępowania, a mających wpływ na ocenę spełnienia przez kandydatów ustawowych kryteriów. Ogólnikowe uzasadnienie nie pozwala zatem ustalić, że kandydatury zostały ocenione rzetelnie, z zastosowaniem przejrzystych,

jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że kandydatura Skarżącej spełnia w stopniu niższym, oceniane łącznie, ustawowe kryteria wyboru na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym (w tym zwłaszcza wyróżniania się wiedzą w dziedzinie prawa administracyjnego, niż kandydaci przedstawieni Prezydentowi RP przez Radę w zaskarżonej uchwale do pełnienia tego urzędu).

Odnosząc się do powyższego Sąd Najwyższy stwierdza, że rację ma Skarżąca, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych kryteriów oceny.

W uzasadnieniu spornej uchwały, pomimo powołania się przez KRS na ogólne stwierdzenie dotyczące dokonania wszechstronnej i dogłębnej analizy przebiegu kariery zawodowej i dorobku orzeczniczego w odniesieniu do uczestników spornego postępowania nominacyjnego, a w szczególności informacji dotyczących szerokich kwalifikacji zawodowych, szerokiego zakresu wykształcenia, a także doświadczenia w pracy prawniczej, Rada ponownie nie wyjaśniła, jakie kryteria zasadniczo zdecydowały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G.. Rada nie wypowiedziała się bowiem na temat wiedzy, umiejętności i doświadczenia w dziedzinie stosowania prawa administracyjnego poszczególnych kandydatów, mimo że mają one zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oceny ich kwalifikacji na stanowisko asesorskie w sądzie administracyjnym. Nie zostało tym samym wykonane zalecenie uwzględnienia poglądu prawnego Sądu Najwyższego wyrażanego w wyroku z 9 grudnia 2019 r., I NO 128/20. Rada nie odniosła się przecież szczegółowo do doświadczenia zawodowego uczestników zaskarżonej procedury konkursowej z perspektywy prawa administracyjnego. Gdyż uzasadnienie spornej uchwały nie zawiera wskazania, czym w istocie zajmowali się przedstawieni kandydaci. Uchwała zawiera jedynie lakoniczne stwierdzenie dotyczące placówek, w których byli zatrudnieni (strona 11 uzasadnienia zaskarżonej uchwały z 9 marca 2021 r., nr [...]/2021).

Sąd Najwyższy stwierdza zatem słuszność wskazanych przez Skarżącą zarzutów naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w zw. z art. 6 § 1

pkt 6 i art. 6a § 1 pkt 1 prawa o ustroju sądów administracyjnych oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.